

„Бог е любов“

Аз съм момиче от пети клас. За мен обичта е това, което изпитвам към своите родители и те към мен. За Бог знам, че е силен, милостив, но и строг, и справедлив. За тази възраст толкова. Но аз не спирам да се уча.

Затворена в стаята си, виждам през прозореца си момче и момиче, които всеки ден се връщат от някъде, сигурно от хубаво място. Момчето я изпраща, държи я за ръка, говори ѝ, носи ѝ чантата. Стоят един срещу друг, говорят си, изобщо са забравили за коронавируса, който ни е затворил по домовете ни, щастливи са, прегръщат се и се разделят, по-живи и по-здрави отвсякога, по-живи и здрави от всички онези, които с маски, ръкавици и шлемове се борят против упоритото и жестоко животинче. Така аз разбирам, че силата на любовта е голяма, над влюбения човек сам Господ си е сложил ръчичката и го пази от всичко.

По телевизора слушам за един италиански свещеник, възрастен човек, който бил включен към апарат за обдишване. Лечението вървяло добре, но докарали млад човек в тежко състояние. Щом разбрал каква е ситуацията, свещеникът настоял да прекратят неговото обдишване и да включат към апарата младежа. Младият организъм бързо се справил с болестта, но старият свещеник издъхнал. Вестта, че отец Джузепе Берардели е отстъпил распиратора си, точно когато е имал най-голяма нужда от него, като птичка прелетяла през италианското селце Касниго. Когато го изнасяли от болничната стая, познати и чужди плачели. На снимката, която журналистите показаха, се виждаше дребно, съсухрено старче, но колко голям изглежда той в очите на хората. Любовта към хората те прави голям, голям. Аз му запомних името – отец Джузепе Берардели.

Разказаха ми за едно момче далтонист. Никога не различавало цветовете. Разбрало, че има очила за далтонисти. Поискало, купили му. Като ги сложило на очите си, такава радост, такова щастие изпитало. Заскачало, запляскало с ръце. Досега виждало само черно и бяло. Сега видяло целия шарен свят – от красив, по-красив. Такъв, какъвто Бог го е сътворил (както учим по литература). Любовта е като тези очила за далтонисти. Ако с очите на душата си виждаш само чернобяло, тъжен и скучен е твоят живот. Дойде ли любовта в живота ти, слънцето изгрява, денят започва, господ ти идва на гости.

Моят класен ми е учител по литература. Веднъж прочете думи от писателя Йордан Йовков. Не съм ги запомнила точно. Въпросът е, че човешкият живот е пълен с мъка и страдания, но все пак в него има нещо, заради което си заслужава да се живее и това е любовта между хората. Дойде ли любовта между хората, все едно Господ е между тях, учи ги, помага им. За да я заслужиш тази любов, си заслужава да изстрадаш всяко страдание, да изплачеш всяка сълзичка.

Много мислих как да напиша това съчинение, но все ми се струва, че не съм казала всичко. Затова накрая ще го обясня простичко. Всеки знае, че когато любовта споходи някого, той става друг човек, става по-красив, по-благороден, по-добър, по-състрадателен, по-човечен. А да направиш човека по човек, това само Господ го може.